

Pomlad v zaporu. Naj končam. Kadar prevzamejo svet trudni bogovi, bo prišlo v to hišo še veliko ljudi. In takrat se bomo pogovarjali o naših zablodah, o neodgovorjenih vprašanjih, o svetu, ki smo ga hoteli ustvariti, o industrializaciji in pomanjkanju lopat za čiščenje naših cest. O odrešilnih idejah in pomanjkanju moralke za dnevno rabo.

IZBOR IZ SODOBNE NEMŠKE POEZIJE

(Konec)

Gerhard Neumann

NE

Štej ceste od sebe
do mene:
v kotih te pesti veter.

Zavihaj si ovratnik —
ne bo te obvaroval,
zakaj na sebi nimaš drugega
kakor šepet
od včeraj.

Hišna veža je bolj črna kot smola,
s katero je nekoč sovražnik
oblival sovražnika.
Nikoli več ne vstopi.

Odvrazi rožljajoče ključ
čez ramo —
na kamniti rob pod napušč
in les, ki ne sprejema trkanja.

LUC

Izvrženo sonce, pokline, ki se ne vidijo,
jasnina bo osmodila les in vrvi.
Beg
pred naskokom listja nas ne osvobaja.

a molče pustimo svetle motorje mimo,
njihova smer
vrši na smolnatih poteh
proti večeru.

Ogenj pred očmi, iskreče se zatilje:
redko je bilo več.
Še pólje zvenenje žic v ušesu,
naznanila tiktakajo.
So bila namenjena nam?
Koprive vejejo za stolpi.

Zaščitnica in predhodnica,
na kosce razcefrano lahko potrpljenje —
jasnina bo osmodila les in vrvi.
Čeljusti, polne kislice,
ki jo žvečimo v senci na cestnem ovinku,
grobi puloverji,
razprostrti po asfaltu: sedeži za može
opoldne.

PARK

Dve senci: prva svoj klobuk mečka,
druga odlaga torbico. Lasje love lase.
Kaj ni to zgodba, ki jo vsak pozna?
Hlepeče, do krvi, stegujeta roke.

Pred luno — morskim psom ji govori
o smrti in sedanjosti. Rosa se kakor drobci sna
spušča na ovijalke, sence in klopi.
Noč se dani v oprsniku megla.

Poslednji, ki pozdrav izmenja, zagori
in pade. Moški in ženska in koraki v travi.
kjer tuje vsaka tuja sled zbledi,
in dež, ki naglo dih ustavi.

Ah, njena vlažna ruta ga v zatilju gladi.
To skopo zatočišče na stopnicah.
Trenutek za lahkotnim blagom med napadi
vetra, ki s črnih višin pronica.